

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122366982
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122366982.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Jany Burešovej v sporovej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX B., o zaplatenie 7.461,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/148/2022 – 92 zo dňa 30.01.2023, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. Žalobu žalobcu zamietol, II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. j/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (09.04.2014), podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená úverová zmluva, ktorú je nutné vzhľadom na charakter zmluvných strán považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Právny predchodca žalobcu bol podnikateľským subjektom, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) bolo poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovaný pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva je preto v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou (konkrétne ide o spotrebiteľský úver), pre ktorú je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy").

4. V predmetnej právnej veci bolo nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 16 100 eur. Sporné bolo, či predmetná úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a či je možné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

5. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Océano Grupo Editorial SA (spojené prípady C-240/98 až C-244/98) z úradnej moci (ex officio) bol povinný preskúmať opodstatnenosť uplatneného nároku z hľadiska jeho súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa. Dospel pritom k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nespĺňa všetky povinné náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch.

6. Žalobca tvrdil, že celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť titulom poskytnutého úveru je uvedená správne, v zmluve uvedená suma 25 149,49 eur okrem dohodnutých anuitných splátok v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný počas doby možného čerpania, pričom sa vychádzalo z predpokladu, že úver bol vyčerpaný v prvý deň tejto lehoty v plnej výške (úrok 128,80 eur). Suma tohto úroku nemusí byť zmluvnému dlžníkovi vyúčtovaná, resp. nemusí byť vyúčtovaná v deklarovanej výške (v závislosti od dňa čerpania finančných prostriedkov, ktorý si volí sám dlžník), avšak veriteľ je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch povinný predpokladať, že k jej vyúčtovaniu dôjde a započítať ju do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

7. Podstatné skutkové tvrdenia a právnu argumentáciu strán súd posúdil tak, že v článku I, bod 5 zmluvy je uvedená celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť vo výške 25.149,49 eur, z článku IV, bod 1 zmluvy vyplýva, že celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť je 25.020,69 eur, v bode I zmluvy je teda informácia o celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, pričom súd je v zmysle § 52 odsek 4 Občianskeho zákonníka pri pochybnostiach povinný použiť výklad spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Priemerný spotrebiteľ podľa názoru súdu prvej inštancie neuvažuje v tom zmysle, či okrem dohodnutých anuitných splátok celková čiastka v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný počas doby možného čerpania a či sa vychádza z predpokladu, že úver bude vyčerpaný v prvý deň lehoty v plnej výške a aká je jeho výška za deň.

8. V dôsledku chýbajúcich resp. neplatne dohodnutých vyššie uvedených povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nastáva dôsledok podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda že úver je bezúročný a bezpoplatkový.

9. Podľa § 255 odsek 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žaloba žalobcu bola zamietnutá. Žalobca preto nemá nárok na náhradu trov konania. Úspešný žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil. Preto súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je v Zmluve o D. refinance express č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 09.04.2014 nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, respektíve pri článku 1 bod 5 je celková čiastka, ktorú má žalovaný zaplatiť 25.149,49 eur, pričom z článku IV. bod 1 vyplýva, že celková čiastka je 25.020,69 eur, a teda informácia o celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť je uvedená nesprávne. Žalobca zastáva názor, že celková čiastka spojená s úverom je nepochybne správna, a spotrebiteľský úver preto nemožno posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Následne poukázal žalobca na svoje vyjadrenie zo dňa 14.11.2022 a citoval z článku 1 ods. 4, a článku 6 ods. 3 zmluvy zo dňa 09.04.2014, a § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Žalobca ďalej dal do pozornosti odvolaciemu súdu skutočnosť, že úver mohol byť čerpaný v časovom intervale a pri výpočte RPMN aj výpočte celkových nákladov sa uvádzalo v zmysle citovaných ustanovení zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z predpokladu, že tento úver bol vyčerpaný v najskorší možný deň čerpania, teda v deň podpisu

zmluvy, a to okamžite a v plnej výške. V zmluve uvedená suma 25.149,49 eur, teda okrem dohodnutých anuitných splátok uvedených v článku 6 ods. 1 zmluvy, teda $118 \cdot 210,27 \text{ eur} + 208,83 \text{ eur} = 25.020,69 \text{ eur}$, v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný od prvého do posledného dňa lehoty možného čerpania v zmysle ustanovenia článku IV. ods. 3 zmluvy, pričom sa vychádza z predpokladu, že úver bol vyčerpaný v prvý deň tejto lehoty v plnej výške, konkrétne ide o sumu 128,80 eur. Suma tohto úroku nemusí byť zmluvnému dlžníkovi vyúčtovaná, respektíve nemusí byť vyúčtovaná v deklarovanej výške, avšak veriteľ je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch povinný predpokladať, že k jej vyúčtovaniu dôjde a započítať ju do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve deklarovaná celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je v zmluve uvedená správne. Rovnako tak žalobca uviedol, že podľa článku IV. bod 1 zmluvy sa žalovaný zaviazal splácať poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi formou pravidelných mesačných splátok od splatnosti prvej splátky dňa 08.06.2014 do konečnej splatnosti dňa 08.04.2024, a to 118 splátok vo výške 210,27 eur, a poslednú 119. splátku vo výške 208,83 eur. Žalovaný svojim vlastnoručným podpisom na zmluve potvrdil, že sa pred uzavretím zmluvy oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami D. E. F., G., pri poskytovaní spotrebných úverov pre obyvateľov. V súvislosti s tým žalobca uviedol, že v súlade s uzavretou zmluvou a všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, predstavujú celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, sumu vo výške 25.149,49 eur, t.j. sumu, ktorá je uvedená v zmluve ako celkové náklady žalovaného spojené s úverom. Žalovaný mal úver splatiť v 118-tich mesačných splátkach po 210,27 eur, pričom posledná splátka predstavuje zostatok pohľadávky postupcu a to 208,83 eur. Žalovaný tak bol pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 25.020,69 eur. Žalobca považoval za nesporné, že celková čiastka spojená s úverom je v zmluve uvedená správne, a to s poukazom na článok IV. bod 3 zmluvy, v zmysle ktorého sa vychádzalo z predpokladu, že úver bol vyčerpaný v prvý deň tejto lehoty v plnej výške, konkrétne ide o sumu 128,80 eur. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru, v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 25.020,69 eur, nakoľko suma uvedená v článku I. bod 5 reflektuje najvyššiu možnú sumu, ktorú je spotrebiteľ povinný veriteľovi z úverovej zmluvy zaplatiť v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že ak v prípade, že celková čiastka spojená s úverom v celkovej výške 25.020,69 eur, oproti článku I. bod 5 zmluvy uvedených 25.149,49 eur, ide vo vzťahu k výške poskytnutého úveru o zanedbateľný rozdiel v celkovej výške 128,80 eur, v dôsledku čoho by bola aplikácia prísnej sankcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru voči veriteľovi zjavne neprimeraná. Žalovaný nemohol byť v dôsledku uvedeného v žiadnom prípade uvedený postupom do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo zmluvy, a súd svojim rozhodnutím neprimerane prísne sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Následne žalobca poukázal na obdobnú vec, ktorú rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C 42/15 judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa, môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zákonom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa, posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa názoru žalobcu postupca uviedol v zmluve všetky náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný v čase jej uzavretia vyžadoval, pričom rozdiel uvádzaný súdom v celkovej čiastke spojenej s úverom, je vzhľadom na výšku poskytnutého úveru zanedbateľný. Následne poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. XXXXXX/X/XXXX, kde bola odchýlka 7,- eur, pri celkových nákladoch 12.000,- eur, na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12CoCsp/42/2021 zo dňa 07.07.2022, kde posledná splátka predstavovala 16,08 eur, a nie 16,76 eur, teda odchýlka predstavovala 0,68 eur, jednalo sa o náklady po matematickom prepočte, ktoré boli vyššie ako je uvedené v zmluve. Potom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3CoCsp/65/2021 zo dňa 06.07.2022, kde zmluva mala obsahovať nesprávny údaj o celkových nákladoch, ktorý je správne vo výške 8.408,40 eur, a nie 8.396,62 eur, teda odchýlka bola 11,78 eur. Už tento rozdiel považoval súd za nie až tak zanedbateľný, ale súd poukázal na znenie bodu 5.5.3 obchodných podmienok, podľa ktorého výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, čo treba zohľadniť aj v danom spore. Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 12CoCsp/22/2022 zo dňa 31.05.2022, kde podľa dojednaných zmluvných údajov by žalovaná podľa výpočtu súdu bola povinná zaplatiť až sumu 4.596,48 eur, a nie sumu 4.595,08 eur, ktorá bola uvedená v úverovej zmluve. Rozdiel 0,40 eur, ktorý vznikol zaokrúhľovaním súm pri výpočte považoval súd prvej inštancie za zanedbateľný. Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6CoCsp/56/2021 zo dňa 31.01.2022, kde žalovaný mal úver splatiť v 108. mesačných splátkach vo výške 37,84 eur, pričom vzhľadom na uvedené bola posledná splátka vo výške nižšej ako bežná splátka,

a to v sume 35,71 eur. Výpočet súdu prvej inštancie preto nebol správny, keďže v predmetnej veci nebolo možné vzhľadom na vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie dospieť k záveru, že úver z predmetnej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.

12. Následne žalobca poukázal aj na judikatúru SD EÚ, ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií, z niektorých rozhodnutí citoval.

13. Zároveň žalobca znovu uviedol, že má za to, že zmluva obsahuje všetky povinné obsahové náležitosti. Ak by žalobca pripustil, že celková čiastka spojená s úverom nie je uvedená správne, tak by v prepočte 118 splátok po 210,27 eur, a jedna splátka vo výške 208,83 eur, je výsledná suma 25.020,69 eur, a je jednoznačne v prospech spotrebiteľa, kde sa spotrebiteľovi ukladá povinnosť uhradiť oproti sume uvedenej v článku 1 bod 5 sumu o 128,80 eur menšiu, než by bolo povinnosťou spotrebiteľa uhradiť. Teda tento údaj v prospech spotrebiteľa vo výške rozdielu, ktorá je pri výške poskytnutého úveru zanedbateľná, nemôže spôsobiť tak prísnu sankciu ako je bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, nakoľko takto by bol spotrebiteľ zvýhodnený voči veriteľovi. Zároveň poukázal žalobca na obdobný názor, ktorý zaujal Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení sp.zn. XXXXXXXX/XX/XXXX zo dňa 13.10.2022. Odvolací súd konštatoval, že nie je správne uvedený len údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom, kedy pri matematickom prepočte 108 splátok po 56,84 eur, ten predstavuje 6.138,72 eur, aj keď je v zmluve uvedená čiastka 6.136,53 eur. Údaj uvedený v zmluve, teda nižšia suma je údaj, ktorý je v prospech spotrebiteľa, jej spotrebiteľovi sa ukladá uhradiť oproti násobku splátok počtom jednotlivých splátok 2.19 eura menej, než by bolo povinnosťou spotrebiteľa pri bežnom prepočte uhradiť. Následne sa žalobca zaoberal rozborom ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch a uzavrel, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého deklaroval, že zmluva obsahuje nesprávne uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie vychádzal pri vytváraní predmetných záverov z nesprávneho zistenia skutkového, a aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal, a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, respektíve v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP, rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalobca vyčíslil trovy konania.

14. Odvolanie žalobcu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

15. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.02.2024 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

18. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie

skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

20. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

21. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi spoločnosťou OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916 ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 9.4.2014 uzatvorená zmluva o OTP H. I.. Na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 16 100 eur s úrokom vo výške 9,6% ročne. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 10,24%, celková suma, ktorú mal žalovaný zaplatiť bola v zmysle článku I, bod 5 zmluvy vo výške 25 149,49 eur. V zmysle článku IV, bod 1 zmluvy bola celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť vo výške 25 020,69 eur. Konečná splatnosť úveru bola dňa 8.4.2024. Predpokladaná doba trvania zmluvy bola 120 mesiacov.

22. Listom zo dňa 24.2.2020 veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný.

23. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021, uzatvorenej medzi veriteľom ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu.

24. Listom zo dňa 13.5.2021 veriteľ oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu.

25. Listom zo dňa 18.3.2022 sa žalobca pokúsil o vyriešenie sporu zmluvou so žalovaným.

26. Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

27. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y).

28. Podľa ust. § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

29. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil, že vo veci bolo nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom, a žalovaným ako dlžníkom bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 16.100,- eur. Sporné bolo, či predmetná úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a či je možné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkovú.

30. Odvolací súd súhlasí s posúdením súdu prvej inštancie v bode 23. odôvodnenia, že v článku I. bod 5 zmluvy je uvedená celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť vo výške 25 149,49 eur, z článku IV, bod 1 zmluvy vyplýva, že celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť je 25 020,69 eur, v bode I zmluvy je teda informácia o celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, pričom súd je v zmysle § 52 odsek 4 Občianskeho zákonníka pri pochybnostiach povinný použiť výklad spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Priemerný spotrebiteľ podľa názoru súdu prvej inštancie neuvažuje v tom zmysle, či okrem dohodnutých anuitných splátok celková čiastka v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný počas doby možného čerpania a či sa vychádza z predpokladu, že úver bude vyčerpaný v prvý deň lehoty v plnej výške a aká je jeho výška za deň. Odvolací súd zároveň súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa všetky povinné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto nastáva dôsledok podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda že úver je bezúročný a bez poplatkov. Veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 16.100,- eur, a žalovaný uhradil sumu 16.935,26 eur, teda sumu vyššiu než akú bol povinný zaplatiť. Preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Správne rozhodol i o trovách konania, pričom na jeho odôvodnenie v bodoch 26. a 27. výroku o trovách konania celkom odvolací súd odkazuje.

31. K odvolacej námietke žalobcu, že spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o tom, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy, a s poukazom podporne na rozhodnutie v obdobnej veci Súdneho dvora EÚ, zo dňa 09.11.2016 vo C-42/15, teda že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinnosti veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť veriteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a za primerané by sa nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa podľa jeho názoru jedná o sankciu primeranú, pretože rozdiel vo výške 128,80 eur, nepovažuje za zanedbateľný, na rozdiel od žalobcu, a súhlasí s názorom súdu prvej inštancie pokiaľ ten mal za to, že je potrebné uplatniť sankciu bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Pokiaľ sa jedná o rozhodnutia tak Krajského súdu v Prešove, ako aj Krajského súdu v Nitre, Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Trenčíne, k tomu odvolací súd uvádza, že v daných prípadoch sa skutočne jednalo o zanedbateľný rozdiel, o odchýlku 7,- eur, o odchýlku 0,69 eur, o 0,68 eur, o 0,40 eur, prípadne o 0,19 eur. Tieto odchýlky skutočne možno považovať za zanedbateľné.

32. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny. K odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil. Podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

34. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).